

ÂŞIK VEYSEL'İN ÂŞIKLIK GELENEĞİ İÇERİSİNDEKİ YERİ ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME

*Prof. Dr. Esmâ ŞİMŞEK**

Öz: Temeli, İslâmiyet Öncesi dönemdeki ozanlık geleneğine kadar dayanan halk şairliği, 15. asrın sonlarından itibaren “âşık” terimi ile anılmaya başlamıştır. 16. asırdan günümüze kadar gelişerek ve değişerek devam eden âşıklık geleneği; Karacaoğlan, Ercişli Emrah, Âşık Ömer, Gevheri, Dadaloğlu, Şenlik, Ruhsâti, Murat Çobanoğlu vs. gibi birçok ismi edebiyatımıza kazandırmıştır. Bu önemli isimlerden biri de Âşık Veysel’dir.

Bu yazıda, şîirlerinden birçoğu türkü ve şarkı olarak bestelenip söylenen Âşık Veysel’in, gelenekteki yeri tespit edilmeye çalışılmıştır. Bilindiği gibi âşıklar arasında, geçmişten günümüze süregelen bazı uygulamalar vardır. Bunlar, çoğunluk tarafından kabul gördüğü için gelenek hâline gelmiş ve zamanla bir “âşıklık geleneği” oluşmuştur. Âşıklık geleneği; saz çalma, mahlâs alma, bâde içme / rüya sonrası âşık olma, usta-çırak ilişkisi, âşık karşılaşmaları/atışma, leb-değmez söyleme, muamma sorma, tarih bildirme ve “dedim-dedi” tarzı şîir söyleme gibi icralardan oluşmaktadır. Âşık Veysel’in sanatçılık yanı, bu maddelere göre araştırıldığında; saz çalma, mahlâs alma, kısmen usta-çırak ilişkisi (kısmen) ve tarih bildirme konularında âşıklık geleneğine uymasına karşılık; onun rüyada pîr elinden bâde içmediği, lebdeğmez, muamma, atışma ve soru cevap şeklinde “dedim-dedi” tarzı şîir söyleme özelliklerine sahip olmadığı görülmektedir.

Anahtar Kelimeler: *Âşık Veysel, âşık, saz, âşıklık geleneği, halk şîiri.*

AN ASSESSMENT ON ASIK VEYSEL'S STATUS AMONG MINSTRELSY TRADITION

Abstract: Folk minstrelsy, which goes back to pre-Islamic age's poetry, has been named as "minstrel" since the end of 15th century. The folkway of minstrelsy, with the improvements and changes from 16th century to our day, has brought in a lot of names into our literature, such as Karacaoğlan, Ercisli, Emrah, Asık Omer, Gevheri, Dadaloğlu, Senlik, Ruhsati and Murat Cobanoğlu. One of these important names is also Asık Veysel.

In this article, we have tried to determine Asık Veysel's status whose most poems have been composed and sung in the form of turku and songs. As is known, there are some practices among the minstrels from the past to present. Having been accepted by the majority, these practices have created a minstrelsy tradition. This tradition includes minstrelsy, saz playing, being renamed(mahlas), wine drinking, falling in love after a dream, mentor system, minstrels encounters / duets, leb-degmez (which is a cultural and challenging way of performing a song with a needle between the lips that does not allow one to touch his lips while singing-In Turkish language, the letters are b,f,p,m,v that do not

Geliş tarihi : 23. 03. 2016

Kabul tarihi : 22. 04. 2016

*. Fırat Üniversitesi İnsani ve Sosyal Bilimler Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı /
ELAZIĞ e-mail: esmsimsek@gmail.com

allow the lips to touch one another.), asking for unknown, determining dates and " ı said - he said. " Asık Veysel's artistry, when looking into these aspects, one can see his observance of playing the saz, being renamed, mentor system (partly), determining dates, whereas he fails to comply with not drinking wine from the Father's hand, lebdemez, unknown , duets and " ı said- he said " style poem telling.

Key Words : *Asık Veysel, minstrel, saz, minstrelsy tradition, folk poem.*

GİRİŞ

İslâmiyet öncesi dönemin ozanları şaman, baksı/bahşı, oyun ve kam gibi adlarla da bilinirken, İslâmiyet'ten sonra bazı değişikliklere uğrayarak halk şairi/âşık adı altında sanatlarını devam ettirmişlerdir. Âşık, saz eşliğinde, hece vezniyle ve dörtlük esasına göre, irticalen/doğaçlama şiir söyleyen, bazıları bâdeli olup halk hikâyesi de anlatan sanatçılardır. Âşıkların, diğer şairlerden farkı, ait olduğu toplumun gözü, kulağı, yüreği kısacası sözcüsü olmaları; onların acılarını, dertlerini, sevinçlerini, umutlarını ve beklentilerini, sazlarıyla, sözleriyle dile getirmeleridir.

Her meslekte olduğu, âşıklık mesleğinde de, geçmişten günümüze uygulana gelen ve bu özelliği ile de gelenek hâline dönüşmüş bazı kıstaslar vardır. Bunlar:

1. Saz çalma,
2. Mahlâs alma,
3. Bade içme / Rüya sonrası âşık olma,
4. Usta – çırak ilişkisi,
5. Âşık karşılaşmaları/Atışma
6. Leb - değmez söyleme,
7. Muamma Sorma,
8. Dedim – dedi tarzı şiir söyleme,
9. Tarih bildirmedi (Yardımcı 2002: 175).

Biz, bu yazımızda; türküleri dilden dile dolaşan, şiirleriyle gönüllere sevgi aşıl原因an, insanları birlik ve beraberliğe çağırın ve hepsinden önemlisi bölücülüğü ve ayırmıcılığı en büyük düşman olarak kabul eden, son asrın unutulmayan ismi Âşık Veysel'i, bu gelenekteki yeri bakımından değerlendirmeye çalışacağız. Bilindiği gibi Âşık Veysel, anlaşılır, arı bir Türkçeyle, birbiri ardınca, öylesine güzel mısralar dizmiştir ki, bu bağlamda tüm insanların duygularına tercüman olmuştur. O, sadece duygularını, hissettiklerini dile getirmekle kalmamış, aynı zamanda yetiştigi bölgeyi, Şarkışla'yı, doğup büyüdüğü, ekmeğini suyunu içtiği Sivrialan köyünü de mısralarına ilmek ilmek işlemiştir. Germeç, Tecer ve Nalbant Yaylalarını, Beserek ve Şeme Dağlarını, Karataş'ı, Güldede'yi, Mecit

köyünü, Veysel'in mısralarında bütün güzellikleriyle görmek mümkündür:

*Beserek'te lâle sümbül yürüdü
Güldede'yi çayır çimen bürüdü
Karataş'ta kar kalmadı eridi
Akar gözüm yaşı sel deyi yazmış.*

*Kokuyor burnuma Sivralan köyü
Serindir dağları, soğuktur suyu
Yâr mendil göndermiş yadigâr deyi
Gözünün yaşını sil deyi yazmış (Der: Oğuzcan 1995: 126)*

Beserek Dağı için yazdığı bir başka şiiri de şöyledir:

*Arzusun çektiğim Beserek Dağı
Elvan elvan çiçeklerin açtı mı
Çevre yanın güzellerin otağı
Bizim eller yaylasına göçtü mü*

.....
*Doğusu Beyyurdu, Şahinnkaya'sı
Batısı aşılık taşır boyası
Üçoluk'tan geçer Türkmen mayası
Sultan sulağından suyun içti mi*

*Yeşil atlas giymiş, dağlar süslenmiş
Mescit köyü eteğine yaslanmış
Şeme Dağı duman olmuş puslanmış
Sivralan'a nuru rahmet saçtı mı (Der: Oğuzcan 1995: 146)*

Veysel ayrıca, "Uyan bu gafletten, uyuma yurttaş" redifli şiirinde, ülkemiz insanlarını gelişen ilim ve teknolojiye duyarsız kalmamaları konusunda uyarırken; birlik ve beraberlik duygusunu:

*Çalışalım, kurtulalım buhrandan
Nedir senlik, benlik usandık candan
İrkımız, neslimiz aynı bir kandan
Yurdun yaraların saralım kardaş (Özen 1998: 88)*

mısralarıyla; vatan sevgisini ise:

*İstemem dünyanın saltanatını
Süslü giyimini, arap atını*

*Bilirsem Türklüğün var kıymetini
Vatanım, milletim bana kâfidir* (Özen 1998: 91)

şeklinde ifade etmiş, engin hayal dünyasında canlandırdığı beşeri ve ilahî aşkı, en güzel mısralarla dile getirmiştir:

*Saklarım gözümde güzelliğini
Her neye baksam sen varsın orda
Kalbimde gizlerim muhabbetimi
Koymam yabancıyı, sen varsın orda* (Özen 1998: 110)

Yine beşeri aşkı anlattığı ve insanın ancak sevgiyle değer kazandığını ifade ettiği aşığıdaki parça unutulmayan şiirleri arasındadır:

*Güzelliğin on par'etmez
Bu bendeki aşk olmasa
Eğlenecek yer bulaman
Gönlümdeki köşk olmasa
.....
Senden aldım bu feryadı
Bu imiş dünyanın tadı
Anılmazdı Veysel adı
O sana âşık olmasa* (Bakiler 2004:172)

Âşık Veysel, bir şiirinde de kendisi gibi saz çalıp türkü söyleyen diğer âşıkların olumsuz yönlerine şöyle değinir:

*Ağzına geleni hemen atarlar
Ben âşığıtm diye çalım satarlar
Haram demez, helâl demez yutarlar
Bibersiz, baharsız çemen âşıklar
.....
İyi demez, kötü demez metheder
Bakarın ki, bir tel kırmış çat eder
Sorsan baksan aşka binmiş at eder
Yorulup yollarda kalan âşıklar
.....
Asıl âşıklar arzu cemâldir,
Ârifler bilirlir ehl-i kemaldir
Âşıklık bizlere yüz yıllık yoldur
Koşsak da peşinden hemen âşıklar* (Alptekin 2004: 234)

Dikkat edilirse Veysel burada, çoğu âşığı beğenmeyip tenkit etmektedir. Âşıklığın öyle kolay olmadığını; “*Âşıklık bizlere yüz yıllık yoldur*” mısraı ile anlatır.

Peki, şiiirleriyle adını ölümsüzleştiren, türküleri Türkiye'nin her bir köşesinde terennüm edilen Veysel, nasıl bir âşıktır veya ‘âşıklık geleneği’ne hangi yönleri ile uymaktadır? Bu sorunun cevabını verebilmek için, Âşık Veysel'i, âşıklık geleneği içerisinde değerlendirmeye çalışalım:

1. Saz Çalma: Saz, âşıklık geleneğinde önemli bir yere sahiptir. Öyle ki, saz ile âşık bütünleşmiştir, diğer bir ifadeyle; saz, âşığın sembolü hâline gelmiştir. Halk arasında söylenen; “*Sazsız âşık, kulpsuz testiye benzer*” sözü, bir âşık için sazın ne kadar önemli olduğunu açıkça anlatmaktadır. Saz, bâde içme geleneğinde de önemli bir yere sahiptir. Genellikle rüyasında bâde içen âşık, uzun süre baygın hâlde kaldıktan sonra bir sazın sesiyle ayılıp kendine gelir. Bu olayın ardından hem şiiir söyleme kabiliyeti kazanır hem de saz çalmayı öğrenir. “Mahmut ile Nigâr” hikâyesinde ise saz, “ölüyü diriltme” özelliğine sahiptir. Ölen üç kahraman, Karacaoğlan'ın çaldığı sazın etkisiyle yeniden dirilir.

Peki, ya Âşık Veysel? O, saz çalmasını biliyor muydu veya saz çalmaya ne zaman başlamıştır? Beklenir ki, bu sorunun cevabı, “*rüyada*”, “*çok küçük yaşlarda, kendi isteğiyle*”, “*Allah tarafından, doğuştan var olan bir kabiliyet*” veya “*babasından öğrenmiştir*” olsun. Ama sonuç hiç de öyle değil. Veysel'in saz çalmaya başlaması, âşıklık geleneğinde yer alan şekillerinden tamamen farklıdır. Bunu isterseniz, âşığımızın kendi ifadelerinden öğrenelim: “*Ben, henüz on – on bir yaşlarına değmişim... Babam, benim için düşünürdü: ‘Bu çocuk, biz öleden sonra ne olacak, kim bakar?’ diye. Babam bana, üç telli bir saz getirdi. Elime verdi. ‘Bu ne baba?’ dedim. Babam: ‘Oğlum, bu bir sazdır,’ dedi. Elime aldım, bir iki evirdim çevirdim. Sonra, ‘Baba, bu ne olacak?’ dedim. Babam da: ‘Oğlum, bu sana bir eğlence, çalıp öğreneceksin’ dedi.*”

.....
Köyümüzde Molla Hüseyin diye bir komşumuz var. Molla Hüseyin, güzel bağlama çalar. Babam, sazımı ona götürür, düzen ettirir getirir. Molla Hüseyin, beni çok sever. O güzel güzel Çamşılı havaları çalar, ben dinlerim...

Saz öğrenme merakım arttı amma, bir türlü öğrenemiyorum. Hüseyin Dayının yanından ayrılınca sazı bir tarafa atıyorum. Rahmetli babam saz öğrenmemde ısrar ediyor; hatta beni dövüyordu. ‘Oğlum, biz ölürsek sana kim bakar?... Mutlaka seni bir sanat sahibi etmek istiyoruz. Sen ise sazdan başka ne iş yapabilirsin? Çift süremen, tohum ekemen, ekin

biçemen... Bunu öğrenirsen, köy odalarında, toplantılarda, kahvelerde çalarak ekmek paranı çıkarırsın' dedi. Ondan sonra saza ısındım; çalmağa başladım. Teli kırılırsa, doğru Hüseyin dayıya koşardım. (Özen1998: 13).

Görüldüğü gibi, Âşık Veysel'in sazla tanışması, beklenen tahminlerden çok farklı olup, tamamen geçim sıkıntısı yüzünden, ekmek parası kazanma endişesiyle olmuştur ve ilk yıllarında hiç ümit yoktur. Saz çalmayı, biraz babasının zorlamasıyla da olsa on beş yaşında öğrenmiştir:

*Bağlandım köşede, kaldım bir zaman
Nice kimselere dedim el'aman
On on beş yaşıma girince hemen
Yavaş yavaş düzen ettim sazımı (Alptekin 2004: 201)*

Ama, başlama sebebi ne olursa olsun, sazın hakkını vermiştir Koca Veysel.... Sonra onun en sâdik dostlarından, dert arkadaşlarından biri olmuştur:

*Ben gidersem sazım sen kal dünyada
Gizli sırlarımı âşikâr etme
Lâl olsun dillerin söyleme yâda
Garip bülbül gibi ah ü zar etme*

.....
*Sen petek misali, Veysel de arı
İnleşir beraber yapardık balı
Ben bir insanoğlu sen bir dut dalı
Ben babamı, sen ustanı unutma (Alptekin 2004: 193)*

2. Mahlas Alma: Mahlas, âşık ve şairlerin şiirlerinde kullandıkları ikinci isim veya takma addır. Mahlaslar, çeşitli sebeplerle; pir, derviş, usta veya herhangi bir kişi tarafından verilir. Âşıklar, mahlas olarak çeşitli olaylara bağlı olarak değişik isimleri tercih ederken, bazen de ad, soyad veya hem ad hem de soyadlarını mahlas olarak kullanırlar. Şiirin son dördlüğünde kullanılan mahlaslar, bir nev'i âşıkların imzaları gibidir. Şiirin kime ait olduğunu gösterir.

Âşık Veysel, mahlas olarak adını kullanmayı tercih etmiştir. Ama bazen adının başına “âşık” ve “sefil” gibi sıfatları getirmiş bazen de soyadını “Şatır” olarak kullanmıştır. Veysel, Sefil Veysel, Âşık Veysel ve Veysel Şatır, onun şiirlerinde kullandığı mahlaslarıdır.

3. Bâde İçme / Rüya Sonrası Âşık olma: Âşıklığa başlamanın çeşitli sebepleri vardır. Kimileri, ustalarından aldıkları feyz ile kimileri diğer âşıkları dinleyerek, kimileri herhangi bir dert veya sevda nedeniyle,

kimileri de rüyada, pir elinden, bir güzelin aşkına bâde içerek âşıklık kabiliyetini kazanırlar. Peki, ya Âşık Veysel...? Babasının zoruyla saz çalmayı öğrenen âşığımız, 40 yaşına kadar da hep usta malı şiiirler söylemiştir. Veysel, bâde içmediği gibi, birçok âşıkta doğuştan veya on-on beş yaşından itibaren görülmeye başlayan şiiir söyleme kabiliyetini 40 yaşında ve yine bir zorlama ile kazanmıştır. Bu durumu, âşığımız şöyle ifade eder: “... *Vallahi, önceleri pek heves etmedim. Hoşuma gidenleri yazdırır, okutur, ezberlerdim. O zamana kadar ben, hiç şiiir yazmadığım için usta malları satıyordum. Her şeye bir sebep lâzım. Ali Rıza Bey, Nahiye Müdürümüzdü. Köye geldiğinde bana; ‘Cumhuriyetin onuncu yılı için güzel bir destan hazırla. Bayramda nahiye (Ağcakışla’ya) gel, okursun,’ dedi. Ben de ilk defa bu destanı yazdım...*” (Özen1998: 16). İlk şiiiri “Atatürk Destanı”dır. Bu şiiirle birlikte Âşık Veysel’in yüreğindeki kilit çözülür. Ondan sonra bir birinden güzel şiiirler, Veysel’ce bir ifadeyle peş peşe sıralanıp gelir. Tâ ki ölümüne kadar...

İşte, 40 yaşından sonra kendine ait şiiirler söylemeye başlayan Veysel’i, bazı araştırmacılar “bâdeli âşıklar” arasında değerlendirirler de biz bu görüşe katılmıyoruz. O, bâde içmemiştir. Her ne kadar bir şiiirinde:

*Elinden bir dolu içtim
Türlü türlü derde düştüm
Cümle varlığımdan geçtim
Senin yolunda yolunda* (Alptekin 2004: 34)

dese de, onun bâde içtiğine dair herhangi bir bilgi yoktur.

4. Usta – Çıracak İlişkisi: Bir âşığın yetişmesinde usta âşığın önemi büyüktür. Çıracak veya âşıklığa yeni başlayan kişi, belli bir süre, üstad kabul edilen âşığın yanında kalıp, ondan edep, erkân ve âşıklık sanatıyla ilgili bilgileri öğrenir. Veysel’i bu yönden değerlendirdiğimizde, tam anlamıyla bir usta-çıracak ilişkisinin olmadığını görmekteyiz. Ancak O’na saz çalma ve deyiş söylemede iki isim etkili olmuştur. Bunlar, Molla Hüseyin ve Camşıhlı Ali Ağa’dır. Camşıhlı Ali Ağa, saz dersinin yanında, ona bildiği bazı parçaları da ezberletir (Özen 1998:13-14). Bunların dışında, Pir Sultan, Hüseyin, Kul Sabrî, Veyselî, Kemter Veli ve Sıtkî gibi şairler Veysel’i etkilemiş ve bunların şiiirlerini usta malı olarak söylemiştir (Alptekin 2004: 40). Ancak Veysel’in, yanında çıracak olarak yetiştirdiği herhangi bir âşık yoktur.

5. Âşık Karşılaşmaları/Atışma: Veysel de büyük bir ihtimalle sağlığında, karşılaştığı âşıklarla atışmalar yapmıştır. Ama bunlarla ilgili eli-

mizde fazla bir bilgi olmayınca, açıklamalarımız da sınırlı kalıyor. Tespit edebildiğimiz kadarıyla, Veysel'in, Kul Ahmet ile yaptığı üç atışması vardır. Ancak âşık Veysel'in doğaçlama şiir söyleme özelliği olmadığı için atışma konusunda zayıf kalmış olabilir. Bunun dışında, tamamı Âşık Veysel tarafından söylenen ve "çarık ile mes" in atışmasını konu alan bir şiir vardır ki, bu, atışmadan ziyade "deyişme" li şiirlere örnek olabilir. Benzeri birçok âşığımızın destan tarzı şiirleri arasında görülmektedir. Örneğin, Karacaoğlan'da kız ile gelinin, Âşık Tâlibi'de yer ile göğün, Dadaloğlu'nda atların karşılıklı deyişmeleri vardır.

6. Lebdeğmez: "Dudakdeğmez" de denilen bu şiir şekli, âşıkların "b, p, m, v ve f" gibi dudak seslerini kullanmadan şiir söylemesidir. Zor bir tür olduğu için her âşık söyleyemez. Âşık Veysel'in şiirleri arasında de bu türün örneklerine rastlayamıyoruz.

7. Muamma Sorma Geleneği: Yine görebildiğimiz kadarıyla Âşık Veysel, muamma sorma ve çözmeye kendini ispatlamış bir âşık değildir. Ancak, Maraşlı Kul Ahmet ile yaptığı atışmada, Veysel'in sorduğu soruları, Kul Ahmet cevaplar:

Veysel:

*O nedir ki, canlı gezer doğurmaz
O nedir ki, gönülde var elde yok
O nedir ki, dili vardır çağırılmaz
O nedir ki, deryada var gölde yok.*

Kul Ahmet:

*O katırdır, canlı gezer doğurmaz
O sevdadır, gönülde var, elde yok
O ölüdür, dili vardır çağırılmaz
O incidir, deryada var, gölde yok. (Alptekin 2004: 37)*

8. Dedim -Dedi Tarzı Şiir Söyleme: "Dedim-dedi" li şiirler, genellikle tek bir kişi (âşık/şair) tarafından söylendiği hâlde, şiir okunduğunda âşık ile sevgilinin veya başka birinin karşılıklı konuşmasını konu alan diyalog izlenimini verir. Genellikle, bu tür şiirlerde âşık ile sevgili, şiir dilinde karşılıklı konuşurlar. Diğer bir ifadeyle seven ile sevilen arasındaki çekişme âşık/şair tarafından söze dökülür. "Dedim" âşiğe, "dedi" sevgiliye/herhangi bir kişiye ait sözleri içerir. Âşık, sevgiliye yalvarır, mübalağalı bir şekilde onu över, güzelliklerini dile getirir, içten duygularla kavuşmayı arzu eder. Sevgili veya sevilen ise naz yapar, âşiğe yüz vermez, onu küçümser, beğenmez, onun karşısında güzelliği ile övünür. Kısaca,

âşık niyâz, sevgili nâz makamında olur. Sevilenin büyülenerek övünmesi, sevenin sitemi ile karşılanır. Şiire hareketlilik, canlılık getiren bu gelenek, dinleyiciler tarafından da büyük ilgi görmüş, kimileri türkü olup dilden dile dolaşmıştır. En güzel örneğini Ercişli Emrah'ta gördüğümüz “dedim-dedi”li şiir söyleme, âşık edebiyatında da gelenek hâline gelmiştir. Ancak bu tür şiirlerin örneğine de Veysel'in eserleri arasında rastlanmaktadır.

9. Tarih Bildirme: Daha çok divan şairlerinin “ebced” hesabıyla, önemli olaylara tarih düşürmeleri, âşıkları da etkilemiştir. Ancak, onlar bazen şiirlerinde kendi devirlerinde cereyan önemli olaylara “ebced” hesabına bağlı kalmayıp, doğrudan tarihleri zikrederek lafzen tarih söylemişlerdir. Âşık Veysel de birçok şiirinde, çeşitli olayları, lafzen tarihleri ile vermiştir:

Kendi doğum tarihi:

*Üç yüz onda gelmiş idim cihana
Dünyaya bakmadan ben kana kana
Kader böyle imiş, çiçek bahana
Levh-i kalem kara yazmış yazımı* (Alptekin 2004: 201)

Sel felaketi:

*Sekizinci ayın yirmi ikisi
Emeklerim zay'eyledi sel benim
Sele gitti hasılatın hepsi
Emeklerim zay'eyledi sel benim* (Alptekin 2004: 222)

1946 yılında yaşanan Erzincan depremi de, Veysel'in şiirinde tarih olmuştur:

*Dokuz yüz kırk altıda uğradım gördüm
Veysel der, içimden ağladım durdum
Bu ulu Tanrı'dan isteyin yardım
Gayret kuşağını kuşan Erzincan* (Alptekin 2004: 105)

Yukarıdaki bilgileri değerlendirdiğimizde, Âşık Veysel; saz çalma, mahlâs alma, kısmen usta-çırak ilişkisi ve tarih bildirme konularında âşıklık geleneğine uymakla birlikte; onun rüyada pir elinden bade içmediğini, lebdeğmez, muamma ve “dedim - dedi” tarzı şiirler söylemediğini görmekteyiz. Ayrıca Âşık Veysel'in, başka âşıklarla atışması da yok denecek kadar azdır.

Sonuç olarak, saza ve şiire, başkalarının zorlamalarıyla başlayan Âşık Veysel, âşıklık geleneğini birçok yönüyle yaşatmasa da, kendine mahsus bir üslupla, engin hayal dünyasıyla, gönülleri coşturan mısralarıyla, adını ölümsüzler arasına yazdırmış usta âşıklardan biridir. Özellikle; “*Uzun ince bir yoldayım*”, “*Benim sadık yârim kara topraktır*”, “*Dostlar beni hatırlasın*”, “*Beni hor görme kardeşim*”, “*Güzelliğin on para etmez*”, “*Hepimiz bu yurdun evlatlarıyız*”, “*Mecnunum Leyla’yı gördüm*”, “*Senlik, benlik nedir bırak*”, “*Derdimi dökersem derin dereye*” vb. eserleri yediden yetmişe herkesin büyük bir zevkle dinlediği onun ölümsüz türküleri arasında yer alır.

Gözleri görmeyen, fakat gönül gözü açık olan, sazıyla, sözüyle gönüllere taht kuran değerli âşığımızı rahmetle anıyor, “*Dostlar beni hatırlasın*” mısrasına karşılık, “*Biz, seni hiç unutmadık, unutmayacağız*” diyoruz.

KAYNAKÇA

- Ali Berat Alptekin (2004); **Âşık Veysel / Türküz Türkü Çağırırız**, Ankara.
Kutlu Özen (1998); **Âşık Veysel / Selâm Olsun Kucak Kucak**, Sivas.
Mehmet Yardımcı (2002); **Başlangıcından Günümüze Türk Halk Şiiri / Anonim Halk Şiiri, Âşık Şiiri, Tekke Şiiri**, Ankara.
Ümit Yaşar Oğuzcan, / Derleyen / (1995); **Dostlar Beni Hatırlasın**, İstanbul.
Yavuz Bülent Bâkiler (2004); **Âşık Veysel**, İstanbul.